

यातनोपीडोपरस्यतेकुतः कुर्युर्नकुतश्चिदित्यर्थः मार्देवान्मार्देवसबलं ॥२७॥ श्रेयःपरलोकहिनेतदेव ज्ञान्योलाभः सचवाच्यहत्वेवलभ्यइत्यध्याहृत्योक्तं यथायजमानः पशुनिहन्त्यनृश
मात्मानं च स्वर्गं नयत्येवं शूरः परं स्वर्गं चेत्यर्थः ततश्चलाभ्योलाभार्हः पुमोश्च बलिभ्यः सर्वभ्यः प्रशस्तः श्रेष्ठश्च स्यात् शत्रुवधाल्लोकत्रयपिमान्यो भवतीत्यर्थः यस्तु जस्मिन् सर्पकुस्मिते
बह्वृपकारिणिहंतव्यकालाद्धाभोऽस्य मरणादिषु सिद्धिः स एव सत्यः ज्ञाश्चतः श्रेयोलाभः सच ते तव एनेहं तु मनिच्छंस्तान स्यात् तस्मान्हेतव्य एवायमित्यर्थः ॥२८॥ गृह्यनिगृह्य कामा

न ब्राह्मणा नो कोपोऽस्ति कुतः कोपाच्च यातनां ॥ मार्देवास्तस्य तोसाधो मुच्यतामेष पन्नगः ॥२७॥ लुब्धक उवाच हत्वा लाभः श्रेय एवाव्ययः स्या
लुब्धो लाभ्यः स्याद्बलिभ्यः प्रशस्तः ॥ कालाद्धाभो यस्तु सत्यो भवेत् श्रेयोलाभः कुस्मितेऽस्मिन् ते स्यात् ॥२८॥ गौतम्युवाच कानुप्राप्ति
र्गृह्यशत्रुनिहत्य का कामासिः प्राप्य शत्रुं न मुक्त्वा ॥ कस्मात्सौ म्याहं न क्षमे नो भजं गेमो क्षार्थं वा कस्य हेतोर्न कुर्यो ॥२९॥ लुब्धक उवाच
अस्मादेकाद्वहवोरक्षितव्याने को बहुभ्यो गौतमिरक्षितव्यः ॥ कृतागसंधर्मविदस्त्यजंति सरीसृपं पापमिमं जहि त्वं ॥३०॥ गौतम्युवाच
नास्मि न हते पन्नगे पुत्रको मे संप्राप्यते लुब्धक जीवितं वै ॥ गुणं चान्येनास्य वधे प्रपश्येत्तस्मात्सर्पलुब्धकमुंच जीवं ॥३१॥ लुब्धक उवाच
वृत्रं हत्वा देवराट् श्रेष्ठभाग्ये यज्ञं हत्वा भागमवापे चैव ॥ शूलीदवो देववृत्तं चरत्वं क्षिप्रं सर्पं जहि मा भूते विशंका ॥३२॥ श्रीश्वर उवाच
असकृन्मोच्यमाना पि गौतमी भजं गं प्रति ॥ लुब्धकेन महाभागा पापे नैवा करोन्मतिं ॥३३॥ ईषदुच्छुसमानस्तु कृच्छ्रा संस्तभ्य पन्नगः
उससर्जगिरं मेदां मानुषीं पाशपीडितः ॥३४॥ सर्प उवाच को न्वर्जनकरोषोत्रविद्यते मम बालिश अस्वतंत्रं हि मां मृत्युर्विच
शंयदचूचुदत् ॥३५॥ तस्यायं वचनाद्वृष्टो न कोपेन न काम्यया ॥ तस्य तत्किल्बिषं लुब्धविद्यते यदि किल्बिषं ॥ लुब्धक उवाच यद्य
न्यवशगेनेदं कृतं ते पन्नगाशुभं ॥ कारणं वै त्वमप्यत्र तस्मात्त्वमपि किल्बिषी ॥३७॥ मृषात्रस्य क्रियायां हि दंडचक्रादयो यथा ॥ कारणत्वे प्र
कल्प्यं ते तथा त्वमपि पन्नग ॥३८॥ किल्बिषी चापि मेव ध्यः किल्बिषी चापि पन्नग ॥ आत्मानं कारणं ह्यत्र त्वमारव्यासि भजं गम ॥३९॥

मिः दृष्टलाभः न मुक्त्वा दृढं बद्ध्वा नोऽस्माकमुशो भजं गेमो क्षार्थं श्रेयः कुर्यो मे वेत्यर्थः ॥२९॥ त्यजंति नाशयंति ॥३०॥ मे पुत्रको जीवितं न संप्राप्य
ते गुणगुण्य जीवं जीवितं ॥३१॥ शूलीयज्ञं हत्वेति संबंधः ॥३२॥३३॥ संस्तभ्य धैर्यमालेभ्य ॥३४॥ अचूचुदत् प्रेरितवान् ॥३५॥ किल्बिषे च दस्ति तर्हि प्रयोक्तुरवनप्रयोज्यस्य मम शर
स्य वेत्यर्थः ॥३६॥ यदीति प्रयोजकवशयोज्यापि वधकारणत्वाद्ध्यएवेत्यर्थः ॥३७॥ मृदिति यद्यपि दंडादिवत् अन्यवस्तुस्थानापि चेतनत्वात् किल्बिषीत्यवश्यं बध्योसीत्यर्थः ॥३८॥३९॥